

Arrest

nr. 247 238 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans d staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020, tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2019 dient de verzoekster, die verklaart de Chinese nationaliteit te hebben, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Uit onderzoek van de vingerafdrukken in de VIS-databank, blijkt dat de Franse autoriteiten te New Delhi (India) de verzoekster op 22 mei 2019 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van vijftien dagen tussen 22 mei 2019 en 21 juni 2019.

Op 12 september 2019 wordt de verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven en in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 25 oktober 2019 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse instanties. Op 26 december 2019 stemt Frankrijk in met het overnameverzoek, op grond van artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening.

Op 28 januari 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) vervolgens een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 244 167 / II. Bij 's Raad arrest nr. 247 237 van 12 januari 2021, werd dit beroep verworpen.

Op 25 februari 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : T.

voornaam : T.

geboortedatum : (...) 1991

geboorteplaats : D.

nationaliteit : China

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van datum 26/12/2019, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 30/01/2020 met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 ^{quater}) van 28.01.2019. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 20.02.2020 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht van 25.02.2020 dat haar vriend in België woont en al haar familieleden in India wonen ook, maar geeft verder geen elementen aan waarom niet naar Frankrijk zou kunnen gaan. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3

EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht van 25/02/2020 dat ze een vriend heeft die TBC heeft en zelf ook preventief in behandeling is (Nicotibine & heeft dit bij zich) voor TBC maar uit het eerste onderzoek bleek dat dit negatief was.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Daarnaast blijkt ook dat zij geen aanvraag tot regularisatie om medische redenen heeft ingediend. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (T. G.). Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Frankrijk en/of het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Daarnaast is in het dossier van mevrouw geen enkel bewijs te zien dat er eventueel een huwelijksdossier/wettelijk samenwoonstdossier werd opgestart. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner kan altijd betrokkene gaan vervoegen in Frankrijk en/of haar land van herkomst

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

Meerdere motieven aanduiden voor significant risico op onderduiken en motiveren in feite

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 30.01.2019 (bijlage 26 quater van 28/01/2020). Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking De omstandigheid dat de terugleiding naar Frankrijk wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Betrokkene heeft op 12/09/2019 ook duidelijk te kennen gegeven zich niet naar Frankrijk te willen begeven. Er is aldus sprake van een significant risico op onderduiken van betrokkene.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (T. G.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Frankrijk en/of het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Daarnaast is in het dossier van mevrouw geen enkel bewijs te zien dat er eventueel een huwelijksdossier/wettelijk samenwoonstdossier werd opgestart Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner kan altijd betrokkene gaan vervoegen in Frankrijk en/of haar land van herkomst

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop geacht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 30.01.2019 (bijlage 26 quater van 28/01/2020). Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Frankrijk wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Betrokkene heeft op 12/09/2019 ook duidelijk te kennen gegeven zich niet naar Frankrijk te willen begeven. Er is aldus sprake van een significant risico op onderduiken van betrokkene.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (T. G.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Frankrijk en/of het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Daarnaast is in het dossier van mevrouw geen enkel bewijs te zien dat er eventueel een huwelijksdossier/wettelijk samenwondsdossier werd opgestart. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner kan altijd betrokkene gaan vervoegen in Frankrijk en/of haar land van herkomst

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, S. G., attaché gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Oostende en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, T., T., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge“

Op 16 maart 2020 wordt de verzoekster daadwerkelijk overgebracht naar Frankrijk. De overdracht geschiedt via de luchthaven van Toulouse.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 10 april 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 20 april 2020.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier, dat zich fysiek bevindt in de zaak nr. RvV 244 167.

2.3. De partijen werden per brief van 28 september 2020 opgeroepen voor de terechtzitting van 19 oktober 2020. In deze oproeping werd aan de beide partijen - met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet - gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekster, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

De verweerder heeft, gevolg gevende aan de voormelde vragen, een “*verslag vertrek*” overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekster op 16 maart 2020 naar Frankrijk werd overgebracht met vlucht nr. SN3667 met bestemming Toulouse Blagnac (TLS), Frankrijk. Ook de advocaat van de verzoekster heeft laten weten dat de verzoekster actueel in Frankrijk verblijft, waar haar asielprocedure verder loopt.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden akte omvat twee onderscheiden beslissingen, met name een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 25 februari 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bovendien bestaan op het moment van het indienen van het beroep en het moet blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de

concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.3., hebben de beide partijen bevestigd dat de verzoekster momenteel, in uitvoering van de thans bestreden beslissing, in Frankrijk verblijft. De verzoekster werd met name overgedragen aan Frankrijk (via de luchthaven van Toulouse) op 16 maart 2020.

Bijgevolg rijst de vraag of de verzoekster in de huidige omstandigheden wel nog een concreet voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing werd immers op 16 maart 2020 volledig uitgevoerd en kan ook maar één keer ten uitvoer worden gelegd. De eventuele nietigverklaring van deze beslissing impliceert voorts geenszins dat de verzoekster over enig recht op binnenkomst of verblijf zou beschikken en aangezien deze beslissing reeds haar volledige uitvoering heeft gehad, heeft de eventuele vernietiging ervan geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoekster.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij het onderhavige beroep, stelt de advocaat van de verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Er worden derhalve geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoekster in de concrete en actuele omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing tot terugleiding naar de grens (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ambtshalve dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep op dit punt onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Het beroep is derhalve, in zijn geheel, niet-ontvankelijk. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE